

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Distinct. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

*Aug. serm.
de tempore
129. qui est
3. feria qui-
bus in cœ-
na domini
de fide.*

ant ipse sit, aut ab ipso: cumq; esse Trinitatem, Pa-
trem scilicet & filium & Spiritum sanctum.

Item Aug. in sermone de fide, Credimus vnum
Deum vnam esse diuini nominis Trinitatem. I-
dem in 6. de Trinit. Dicimus Deus solum esse ip-
sam Trinitatem. Ecce & his & aliis pluribus au-
ctoritatibus euidenter ostenditur, dicendum esse
& credendum, quod vnus Deus est Trinitas, & v-
na substantia tres personæ: sicut econuerso Trini-
tas dicitur esse vnus Deus, & tres personę dicun-
tur esse vna substantia.

*Redit ad præmissam questionem, scilicet an Deus pater se
Deum, an alium Deum genuerit.* D

*Epist. 66.
Maximo
medic. to. 2.*

NUNC ad præmissam quæstionem reuertamur: vbi quærebatur an Deus pater genuerit se
Deum, an alium Deum. Ad quod dicimus, neu-
trum fore concedendum. Dicit tamen August. in e-
pistola ad Maximum, quod Deus pater se alterum
genuit, his verbis, Pater vt haberet filium de seip-
so, nõ minuit seipsum: sed ita genuit de se alterum
se, vt tot⁹ maneret in se, esset in filio tãtus quãtus
& solus. Quod ita intelligi potest, i. de se alterum
à se genuit: nõ vtique alterum Deum, sed alteram
personam: vel genuit se alterum, id est, genuit al-
terum, qui hoc est quod ipse. Nã & si alius sit pater
q̄ filius, nõ est tamẽ aliud quã filius, sed vnum.

HIC QUÆRITVR, AN PATER GENUIT
Diuinam Essentiam, vel ipsa filium: an es-
sentia genuit essentiam, vel ipsa
nec genuit, nec ge-
nita est.

DISTINCT. V.

*De compa-
ratione ge-
nerationis
ad terminũ
essentialem.*

POST hæc quæritur, vtrum concedendum sit.
Quod pater genuit diuinam essentia, vel quod
diuina essentia genuit filium, vel essentia ge-
nuit essentia: an omnino nõ genuit, nec genita est
diui-

diuina essentia? Ad Quod Catholicis tractatori
 bus consentientes dicimus, quod nec pater genuit
 diuinam essentiam, nec diuina essentia genuit di-
 uinam essentiam, hic autem nomine essentiae intel-
 ligim⁹ diuinam naturam, quae communis est tribus
 personis & tota in singulis. Ideo non est dicendum,
 quod pater genuit diuinam essentiam: quia si pater di-
 ceretur genuisse diuinam essentiam, diuina essentia
 relatiue diceretur ad patrem, vel pro relatiuo po-
 neretur. Si autem relatiue diceretur, vel pro relati-
 uo poneretur, non indicaret essentiam. Vt enim ait
 Aug. in 5. lib. de Trin. Quod relatiue dicitur, non
 indicat substantiam.

abstractum;
qui est es-
sentia.
Ratio pri-
ma quare
ita sit.

Aug. in fine
cap. 7.

Secunda ratio.

B

ITEM, cum Deus pater sit diuina essentia, si eius
 esset genitor, esset utique genitor eius rei quae ipse
 est: & ita eadem res seipsam genuisset: quod Aug.
 negat, ut supra ostendimus.

1. lib. de tri-
nit. ca. 1.

Tertia ratio & potior.

C

ITEM, si pater est genitor essentiae diuinae, cum ipse
 essentia diuina sit, & Deus sit: eo quod generat, & est, &
 Deus est. Ita ergo non illud quod generatur, est a
 patre Deus: sed pater eo quod generat, & est, & Deus
 est, & si ita est, non genito gignens, sed gignenti ge-
 nitus causa est, ut & sit, & Deus sit. Simili ratione
 probat Augustinus in lib. 7. de Trinit. quod pater
 non est sapiens sapientia quam genuit: quia si ea
 sapiens est, ea est, hoc enim est sibi esse, quod sapere.
 Quod si hoc est sibi esse, quod sapere: non per il-
 lam sapientiam, quam genuit pater, sapiens est.
 Quid enim aliud dicimus, cum dicimus, hoc illi
 est esse quod sapere: nisi, eo est, quo sapiens est? Er-
 go quae causa illi est ut sapiens sit, etiam ipsa illi causa
 est ut sit. Si ergo sapientia, quam genuit, illi causa est
 ut sapiens sit, & causa illi est ut sit. Sed causam patri,
 quam sit, a patre genitam, nullo modo quisquam dixe-
 rit sapientiam: quid enim est insanius? Ita ergo si
 pater

Aug. de tri-
nit. lib. 7.
c. 1. in fine.

pater genuit essentiã qua est, essentia quã genuit, causa est illi ut sit. Nõ ergo ipsã qua est, essentiam genuit. Nã in illa simplicitate, ut inquit Aug. quia non est aliud sapere quã esse, eadem est ibi sapientia quę essentia, ideoq; quod de sapiētia, hoc de essentia dicimus. Sicut ergo non genuit sapientiam, qua sapiens est, ita nec essentiam, qua est. Ut enim sapiētia sapiens est, & potentia potens: ita & essentia ipse est. Eademq; sapientia est & potentia, quę essentia. Patet itaq; ex prædictis, quia pater essentiam diuinam non genuit.

Huic aduersari videtur August.

Ibidem fere continuo.

Aug. Tom. 3

HVIC autem videtur cõtrarium quod Aug. ait in lib. vnico de fide & symbolo capit. tertio. Deus cum verbũ genuit, id quod ipse est genuit: nec de nihilo, nec de aliqua iam facta conditaq; materia, sed de seipso id quod ipse est. Item Deus pater qui verissime indicare animis cognituris & voluit & potuit, hoc ad seipsum indicadũ genuit, quod est ipse qui genuit. Ecce aperte dicit his verbis, Deum patrẽ genuisse illud quod ipse est. Illud autẽ quod ipse est, nõ est nisi diuina essentia: videtur ergo diuinam essentiam genuisse. Ad quod respondemus illa verba sic intelligenda esse: dicentes, Pater de se ipse genuit illud quod ipse est, id est filium, qui est illud quod pater est. Nam quod pater est, & filius, hoc est: sed non qui pater est, & filius hic est.

Ibid. paulo inferius.

Alias partes questionis exequitur.

ITA etiam non est dicendũ quod diuina essentia genuit filium; quia cũ filius sit diuina essentia, iam esset filius res à qua generatur; & ita eadẽ res seipsam generaret. Ita etiã dicimus quod essentia diuina nõ genuit essentiam. Cũ enim vna & summa quãdã res sit diuina essentia si diuina essentia, essentiam genuit, eadem res seipsam genuit, quod omnino esse nõ potest; sed pater solus genuit filium, & à patre & à filio procedit Spiritus sanctus.

Quod.

Quae videantur praedictis esse contraria.

F. Aug. de tri-
nit. li. 7. c. 2.

Prædictis autem videtur contrarium esse quod dicit August. in libro septimo de Trinitat. Hoc, inquit, est Deo esse, & sapere, unde pater & filius simul vna sapientia, quia vna essentia: & singillatim sapientia de sapientia, sicut essentia de essentia. Ecce. his verbis aperte dicit Augustin⁹ sapientiam de sapientia, & essentiam de essentia, ubi videtur significare, quod sapientia sapientiam, & essentia genuerit essentiam. Idem in l. de fide ad Petrum ait, Sic Christum Dei filium, id est, vnam ex Trinitate personam. Deum verum crede, ut diuinitatem ei⁹ de natura patris natam esse non dubites. Hic videtur dicere quod natura filii sit nata de natura patris. Idem in libro xv. de Trin. ait: Dicitur filius consilium de consilio, & voluntas de voluntate: sicut substantia de substantia, sapientia de sapientia. Et hic videtur dicere quod substantia sit genita de substantia, & sapientia de sapientia. Sed hoc ita determinam⁹, Sapientia de sapientia, & substantia de substantia est, id est, filius qui est sapientia, qui est substantia, est de patre, qui est eadem substantia & sapientia & fili⁹, qui est diuinitas, natus est de patre, qui est natura diuina. Et, ut expressi⁹ dicam⁹, dicimus filium sapientiam, esse de patre sapientia: & dicimus filium substantiam, esse genitum de patre & à patre substantia. Quod autem ita intelligi debeat, August. ostendit in libr. 7. de Trin. dicens: Pater ipse sapientia est: & dicitur filius sapientia patris, quomodo dicitur lumen patris, id est, sicut lumen de lumine, & uterque vnum lumen: sic intelligitur sapientia de sapientia, & uterque vna sapientia & vna essentia. Item, ideo Christ⁹ dicitur virtus & sapientia Dei, quia de patre virtute & sapientia etiam ipse virtus & sapientia est. sicut ipse lumen de patre lumine est, & ipse fons vite est apud Deum patrem fontem vite. Filius ergo sapientia de patre

Cap. 2.

Cap. 20.

Determina-
t. o. eorum
quæ viden-
tur contra-
ria.

Aug. de tri-
nit. li. 7. c. 11.
in fine.

Aug. ca. 3.
eiusdem l. 7.

Ibidem paulo
inferius.

C sapien-

sapientia est: sicut filius lumen de patre lumine, & Deus filius de deo patre: & ut singulis sit lumen & singulus Deus, & singulus sapientia? & simul vnum lumen, vnus Deus, vna sapientia. Ecce manifeste his verbis aperit August. ex quo sensu accipienda sunt prædicta verba & his similia, scilicet cum dicitur substantia de substantia, vel substantia genuit substantiam.

*Hilarius
Non longe.
in principio
lib. 4.
Idem Hilarius.*

*Hilarius
lib. 9. post
medium.*

*In eodem
paulo inferius.*

Quod videtur prædictæ expositioni contrarium. HVIC vero etiam id contrarium videtur, quod Hilarius ait in 4. li. de Trinit. Nihil, inquit, nisi natum habet filius: & geniti honoris admiratio in honore generatis est. Cum ergo filius essentiã habeat, (tota enim in eo est diuina essentia) videtur, quod ipsa diuina essentia nata sit. Item in 5. lib. ait: Natiuitas Dei nõ potest eam, ex qua prouecta est, non tenere naturam, nec enim aliud quam Deus subsistit quod non aliunde quam de Deo subsistit. Ecce hic dicit natiuitatẽ Dei prouectam ex natura: & ita videtur ex his verbis atque prædictis natura Dei & genita, & genuisse. Quod apertius dicit in li. 9. de Trin. Nos, inquit, vnigenitũ Deum in forma Dei manentem, in natura hominis mansisse profiteamur: nec vnitatem formæ seruatis, in naturã diuinæ vnitatis refundimus: nec rursum corporali insinuatione patrem in filio prædicamus, sed ex eo eiusdẽ generis genitam naturã naturaliter in se gignentem habuisse naturam: quã in forma naturæ se gignẽtis manens, formã naturæ & infirmitatis corporalis accepit. Non enim defecerat Dei natura ne esset, sed in se humilitatem terrenæ natiuitatis, manens sibi Dei natura susceperat, generis sui potestatem in habitu assumptæ humanitatis exercens. Ecce hic aperte dicit, & naturam genuisse, naturam genitam. & naturã assumplisse naturam: quod à plerisque negatur. Itẽ, Nunquid vnigenito Deo cõtumelia est, patrem

patrē sibi innascibilem Deū esse, cū ex innascibili Deo natiuitas vnigenita in naturam vnigenitam subsistat? Ecce & hic dicit vnigenitam naturam.

Quomodo sint intelligenda premissa verba

Hilarij.

H

SED quia hæc verba sane vult intelligi. ipse idē dicit in 4. intelligētia dictorum ex causis est assu-
mēda dicendi: quia nō sermoni res, sed rei sermo
subiectus est. Hæc ergo verba ita intelligi possunt.

Nihil habet filius nisi natū, id est, nihil habet se-
cundū quod Deus est, nisi quod nascendo accepit:

& ipse nascendo patris in se subsistentem naturā
habuit, vnde Hilarius addit in v. lib. eandē natu-
ram habet genitus, quam ille qui genuit: ita tamē

vt natus nō sit ille qui genuit. Nam quomodo erit
pater ipse, cū genitus sit? Sed in his ipsis subsistit
ille qui genitus est, in quibus totus est ipse qui ge-
nuit: quia non est aliunde qui genitus est: & ideo

non refertur ad aliud quod in vno subsistit, & ex
vno. Ac si in generatione filii & naturam suam, vt

ita dicā, sequitur, indēmutabilis Deus indēmuta-
bilē Deum gignēs, nec naturā suā deserit ex indē-
mutabili Deo indēmutabilis Dei perfecta natiui-
tas. Subsistētē ergo in eo Dei naturam intelliga-
mus, cū in Deo Deus insit, nec præter eum qui De⁹

est, quisquam Deus alius sit: quia ipse Deus & in
eo Deus. Naturę ergo Dei patris veritas in Deo. fi-
lio esse docetur, cum in eo Deus intelligitur esse

qui Deus est. Est enim vn⁹ in vno, & vnus ab vno.

Quod legitur pater de sua substantia genuisse filium,

& filium substantia patris.

I

DICITVR quoq; & frequenter in scriptura le-
gitur. Patrē de sua substātia genuisse filium. vnde

Augustin. in lib. de fide ad Petrū ait, Pater Deus
de nullo genitus Deo, semel de sua natura sine ini-
tuo genuit filium Deum sibi æqualem, & eadē qua
ipse naturaliter æternus est, diuinitate cōternū.

C 2 ECCO

*H. lar. antea
medium 4.
libri.*

*Ad finem
quinti.*

*Expositionē
confirmat
per verba
eiusdem.*

Ioan. 4.

Cap. 2.

Cap. 19. in
fine.

Colos 1.

Aug. contra
Maxim. Ar-
rianum.
To. 6. ca. 14.

Ibidē paulo
inferius.

Ecce hic dicit Augustin. filium genitum de natura patris. Est autem vna natura Patris & filii, & Spiritus sancti. Si ergo de natura patris est filius, genitus est de natura filii & spiritus sancti: imo de natura trium personarum. Idem quoq; Aug. in lib. xv. de Trinit. dicit Christum esse filium substantiæ patris, & de substantia patris genitum, tractans illud verbum Apost. loquentis de Deo patre sic. Qui eruit nos de potestate tenebrarū, & transtulit in regnū filii charitatis suæ. Quod dictum est, inquit, filii charitatis suæ, nihil aliud intelligitur quā filii sui dilecti, quam filii substantiæ suæ. Charitas quippe patris, quæ in natura eius est ineffabiliter simplici, nihil est aliud quam ipsa natura atque substātia, vt sæpe diximus, & sæpè iterare nō piget: ac per hoc, fili⁹ charitas eius nullus alius est, quā qui de substantia eius est genitus. Ecce hic apertè dicit Augustin⁹ filiū esse genitum de substātia patris, & filium substantiæ patris: Idē quoq; Augustin⁹ in lib. 3. cōtra hereticum Maximinum, substantiā Dei genuisse filium, & filium genitum de substātia patris asserit dicens, Carnalib⁹ cogitationib⁹ pleni, substantiam Dei de seipsa gignere filium nō putatis, nisi hoc patiatur q̄ substātia carnis patitur quando gignit. Erratis, nō sciētes scripturas neque virtutem Dei. Nullo enim modo verum Dei filium cogitatis, si eū natum esse de substantia patris negatis. Nō enim tam erat hominis filius, & Deo donante factus est Dei filius: ex Deo natus, gratia nō natura. An forte etsi nō hominis filius erat, tamē iam aliqua erat qualiscunq; creatura, & in Deo filium Deo mutante cōuersa est? Sed nihil horum est: ergo aut de nihilo, aut de aliqua substantia natus est. Sed ne crederem⁹ vos putare de nihilo esse Dei filium, affirmatis non vos dicere de nihilo esse Dei filium. De aliqua ergo substantia est: & si non de substantia patris, de qua sit dicite: sed

te: sed
lium
vos n
triqu
sto. D
ab eis
cretu
co, in
liqua
subst
tris a
mou
patre
quod
dum
lius,
vos i
de pa
patri
sunt
stanc
nihil
cedit
est ex
ex D
De⁹
nō a

H
na f
nit
ra e
Id a
tari
mo
fin

re: sed non inuenietis Iam ergo vñ genitum Dei fili-
 um Iesum Christum, de patris esse substantia, non
 vos nobiscum pigeat confiteri Idem in eodem. V-
 trique legimus vt sim⁹ in vero filio eius Iesu Chri-
 sto. Dicit ergo nobis, Vtrum iste verus Dei filius,
 ab eis qui gratia filii sunt, quadã proprietate dif-
 cretus, de nulla substantia sit, an de aliqua? Nō di-
 co, inquis, de nulla: nec dicam de nihilo, ergo de a-
 liqua substantia est. Quæro, de qua? si nō de patris
 substantia est, aliam quære: si aliam nō inuenis, pa-
 tris agnosce substantiam, & filium cum patre ho-
 mouision cōfiteri: Idem in eodē, Confiteor Deum
 patrem omnino incorruptibiliter genuisse: sed
 quod est ipse genuisse. Itē, Dico, quod sæpè dicen-
 dum est, Aut de aliqua substantia est natus Dei fi-
 lius, aut de nulla: si de nulla ergo de nihilo, quod
 vos iam non dicitis: si vero de aliqua, nec tamen
 de patris substantia, non est verus filius: si vero de
 patris substantia, vnius eiusdemque substantiæ
 sunt pater & filius. Vos autem nec filium de sub-
 stantia patris genitum vultis, & tamen eum nec ex
 nihilo, nec ex aliqua materia, sed ex patre esse cō-
 ceditis, nec videtis quam necesse sit, vt qui non
 est ex nihilo, nec ex aliqua alia re, sed ex Deo, nisi
 ex Dei substantia esse non possit, & hoc esse quod
 De⁹ est, de quo est, id est, De⁹ est, de Deo nat⁹: quia
 nō alius prius fuit, sed natura coæterna de Deo est.

*Colligens summam prædictorum aperit ex quo
 sensu accipienda sint.*

K

HIS verbis præmissis innuividetur, quod diui-
 na substantia filium genuerit, & quod filius sit ge-
 nitus de substantia patris, & quod de Deo est, natu-
 ra coæterna, & quod pater id quod ipse est genuit.
 Id autē quod ipse est, diuina essentia est: & ita pu-
 tari potest diuinā essentiam genuisse. Vehemēter
 mouent nos hæc verba, quæ quomodo intelligēda
 sint, mallem ab aliis audire, quam ipse tradere. Vt

C 3

tamen

*Ibidē paulo
 inferius.
 1. Ioannis. 5.*

*Paulo infe-
 rius in eodē
 ca. 14. l. 3.
 contra Ma-
 ximi.*

*Ex eodē
 c. paulo su-
 perius.*

Aug. ca. 14.
lib. 3. contra
Maximinū

tamē sine pręiudicio atque temeritate loquar, ex hoc sensu dicta possunt accipi: Natura coæterna de Deo est. i. filius coæternus patri de patre est, ita quod est eadem cum eo natura, vel eiusdē naturę. Quę sensum cōfirmat Aug. ibidem subiiciēs, & quod dixerat quasi explanās. Dicto enim, Natura coæterna est de Deo, addit. Non est aliud filius, quā illud de quo est, id est, vnius eiusdemq; substantiæ est. Deinde apertius talem intellectum ex prędictis verbis fore habendum aperit in eodē libro contra Maximinū dicēs, Trinitas hęc vnius eiusdēque substantiæ est: quia non de aliqua materia vel de nihilo est filius, sed de quo est genitus. item Spiritus sanctus non de aliqua materia vel de nihilo est, sed inde est, vnde procedit. His vtiq; verbis aperte ostendit ea ratione dici filium esse de substantia patris, qui est de patre genitus, ita quod est eiusdē substantiæ cum eo: & spiritum sanctum esse de substantia patris & filii, quia ab vtroque procedit, ita quod est eiusdem substantiæ.

Aug. ibi.

Quod nec filius nec spiritus sanctus est de nihilo, sed de aliquo, non tamen de materia.

Non longe à
medio li. 12.

OSTENDITVR quoq; ex illis verbis filium & spiritum sanctum nō esse de nihilo, sed de aliquo: nec tamen de aliqua materia. Vnde etiam Hilari^{us} in 12. lib. de Trinit, ait. Vnigenit^{us} Deus cum natus sit: patrem testatur auctorem: cum ex manēte natus est, non est natus ex nihilo: & cum ante temp^{us} natus, est, omnem sensum pręuenit nascendo. Hic aperte dicitur, quod filius nō est natus ex nihilo. Similiter, & Spiritus sanctus non est dicendus esse vel procedere ex nihilo: quia filius de substantia patris natus est, id est, à patre est, cum quo eiusdē substantiæ est, & eadem substantia. Ex quo sensu etiam accipiēdum est illud, Pater genuit id quod ipse est, id est filium, qui est hoc quod pater. Et hoc ita debere intelligi. Augustinus aperit dicens in 1. libro contra Maximinum, Hoc genuit pater quod

est: alioquin non est verus filius, si quod est pater, non est filius. Item substantia Dei genuit filium, id est, pater substantia genuit filium, qui est eadem substantia & eiusdem substantiæ. Quod sic esse intelligendum Aug. ostēdit, dicens ad Maximinum, Sicut dicis, Spiritus spiritum genuit: ita dic, Spiritus eiusdem naturæ vel substantiæ spiritum genuit. Itē sicut dicis, De⁹ Deum genuit: ita dic, De⁹ eiusdem naturæ vel substantiæ Deum genuit. Hoc si credideris & dixeris, nihil de hac re ulterius accusaberis. His enim verbis aperit quomodo prædicta debeant intelligi. Similiter filius natus est de substantia patris, vel pater genuit filium de sua natura siue essentia, id est, de se natura & essentia genuit filium eiusdem substantiæ ac naturæ, & qui est eadem essentia ac natura. Similiter expone illud, filius substantiæ patris, & filius patris substantiæ, id est, qui est substantia, cum quo & filius eadē substantia est, quia consubstantialis est patri filius. Et hic sensus adiuuatur ex his verbis Aug. qui in li. quinto de Trin. ait, Tres personas eiusdem essentia, vel tres personas vnam essentiam dicimus. Tres autem personas ex eadem essentia non dicimus, quasi aliud ibi sit quod essentia est, aliud quod persona. His verbis ostenditur non esse dicendum personam esse ex essentia, nisi ex sensu prædicto. Qui sensus confirmatur etiam ex eo quod in libr. decimoquinto de Trin. idem ait. Sicut nostra scientia, scientiæ Dei, sic & nostrum verbum quod nascitur de nostra scientia, dissimile est illi verbo Dei, quod natum est de patris essentia. Tale est autem ac si dicerem, de patris scientia, de patris sapientia: vel, quod est expressi⁹, de patre essentia, de patre scientia, de patre sapientia. Ex hoc itaq; intellectu, verbū Dei, patris vngent⁹ fili⁹ per omnia patri similis & equalis, recte dicitur Deus de Deo, lumē de lumine, sapientia

*Aug. c. 3. l.**de fide & symbolo.**Circa medū primi**libri. In re.**sponsione**38. ad Maxi.**Arianū**ca. 18. li. 2.**eiusdē ca. 15.**lib. 3.**Aug. li. 7.**cap. 6. de tri.**Aug. ca. 13.*

tia, de sapientia, essentia, de essentia: quia hoc est omnino quod pater, non tamen pater: quia iste filius, ille pater.

Hilarius ad principium lib. 2.

Quare verbum patris dicatur filius nature.

INDE est quod solum vnigenitus Dei dicitur natura filius, quia eiusdem nature est, & eadem natura est cum patre. Vnde Hilarius in libr. de Trin. de Christo loquens ait, Natura filius est, quia eandem naturam quam ille qui genuit habet.

VTRVM PATER VOLVNTATE GENVIT
filium, an necessitate: & an volens vel nolens
sit Deus.

DISTINCTIO VI.

PRÆTEREA quæri solet, Vtrum pater genuerit filium volūtate, an necessitate. De hoc Orosius ad August. ita ait, Volūtate genuit pater filium vel necessitate: sed nec volūtate nec necessitate: quia necessitas in Deo nō est, præire voluntas sapientiam nō potuit. quocirca, vt August. ait in 15. lib. de Trinit. ridēda est dialectica Eunomij, à quo Eunomij, à quo Eunomijani heretici orti sunt: qui cū nō potuisset intelligere, nec credere voluisset vnigenitum Dei filium verbum Dei esse natura, id est, substantia patris genitū, nō natura vel substantiæ dixit esse filium, sed filium volūtatis Dei: volens asserere accedētem Deo voluntatē, qua gigneret filium. sicut nos aliquādo aliquid volumus, quod antea non volebamus, propter quod mutabilis intelligitur nostra natura, quod absit vt in Deo esse credamus. Dicamus ergo verbum Dei esse filium Dei natura, non voluntate, vt docet Augustinus in decimo quinto lib. de Trinitate, vbi quendā catholicum heretico respondentē cōmendat dicens. Acutē sane quidā respondit heretico versutissimē interroganti, vtrum

Deus

*De compa-
ratione
actus gene-
randi ad ve-
rentiam. In
tom. 4. in
dialogo. 5.
questionum
q. 7. cap. 20.*

*Aug. de tri-
nit. l. 15. a. 2.*